

НАШЕ-ТО СПАСЕНІЕ, ЗА ДА СЯ ИЗБАВИМЪ ОТЪ ПРИМКЫ-ТѢ НА ТѢКАШНЫМЪ-ТЪ ЖИВОТЪ: НЕКА ПРОДАДЕМЪ ВСИЧКО-ТО СИ ИМАНІЕ И ДА ГО РАЗДАДЕМЪ НА СИРОМАСЫ; А НЫЕ ДА ОТИДЕМЪ У СВАТЫМЪ-ТЪ ГРАДЪ, ДА ВИДИМЪ БОЖІИ-ТѢ ТАМЪ ЧЮДЕСА, И КЪМЪ БОГА ДЪРЗНОВЕНІЕ-ТО ТАМЪ ДА СПЕЧЕЛИМЪ.

ТОВА КАЗА С. ВАСИЛІЙ И НАПРАВИХЪ; ТІИ РАЗДАДОХЪ ВСИЧКО ЦЮ ИМАХЪ НА СИРОМАСЫ И, КАТО КЪПИХЪ ПОТРѢБИИ-ТѢ БѢЛЫ ДРЕХЫ ЗА КРЫШЕНІЕ, ПОТЕГЛИХЪ ЗА ВРЪСАЛИМЪ, КАДѢ-ТО ОБРЪЩАХЪ МНОЗИНА ПО ПЪТЯ ВЪ ИСТИНСКЪ-ТЪ ВѢРЪ. СЛѢДЪ МАЛКО ПРИСТИГНАХЪ ВЪ ГРАДЪ АНТІОХІИ, И СЯ СПРАХЪ ДО ЕДНЪ ГОСТИНИЦЪ. ВАСИЛІЙ В. ВИДЪ НАПРѢДЪ ЕДНЪ ВРАТЪ, ДѢ СѢДАШЕ МАЛАДЪ МОМЪКЪ МНОГО УМЫСЛЕНЪ, СЪ КНИГЪ ВЪ РЪКЪ СИ. ТОЗИ МОМЪКЪ БѢШЕ СЫНЪ НА ГЕСТИНИКА, ПО ИМЪ ФИЛОКСЕНЪ, КОЙ ХОДѢШЕ ВЪ УЧИЛИЩЕ-ТО. ЛИВАНІЙ НЕГОВЪ УЧИТЕЛЬ БѢШЕ МЪ ДАВЪ НѢКОЛКО СТИХОВЕ ОТЪ ОМИРА, ЗА ДА ВНИКНЕ ВЪ ТѢХЪ И ДА МЪ ГЫ РАСТЪЛЪКЪЕ. ФИЛОКСЕНЪ, УГРИЖЕНЪ, ЧЕ НЕ Е ВЪ СИЛЪ ДА РАЗРѢШИ ТЫА СТИХОВЕ, СТОЕШЕ НАЖАЛЕНЪ ПРѢДЪ ВРАТА-ТА. ЗАЦЮ СИ НАСКЪРКЕНЪ ТЪИ, О ЮНОШЕ? ЗАПЫТА